

Arrest

nr. 50 076 van 26 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.-P. VIDISCK, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 13 september 2010 via de nationale luchthaven van Brussel (Zaventem) waar zij door de Federale Politie werd onderschept in het bezit van een vals paspoort en een valse verblijfskaart van België op naam van G. A., en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 17 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 28 september 2010.

1.3. Op 1 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 oktober 2010 per dragen ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanees staatsburger van Akan-origine te zijn afkomstig van Kumasi. Drie jaar geleden kwam de chieft van Mampong N.(...) B.(...) Y.(...) A.(...) bij uw vader uw hand vragen. Uw vader ging akkoord en zei dat u met hem moest trouwen. U ging eerst niet akkoord, maar aanvaardde het huwelijk een maand later, omdat u uw vader wilde gehoorzamen. U ging bij uw man in Mampong wonen. Uw man behandelde u slecht en sloeg u altijd. Na het overlijden van uw vader had u wat geld overgehouden en in afwezigheid van uw man gebruikte u dit om naar uw vriendin L.(...) in Kroon te gaan. Twee jaar geleden vluchtte u een eerste keer weg van uw man. U verbleef bij L.(...) voor drie dagen. U ontmoette I.(...) in het huis van L.(...), die u beloofde dat hij u zou helpen. De moeder van L.(...) vroeg u te vertrekken uit schrik dat zij problemen zouden krijgen. U keerde terug naar het huis van uw man. In de eerste helft van dit jaar, in maart en in mei, meldde u de slechte behandeling door uw man bij de politie van Mampong. De agenten zeiden dat ze naar uw man zouden gaan, maar u werd niet toegelaten om te weten wat er werd gezegd op het moment dat de agenten naar het paleis kwamen. Een week voor uw vertrek uit Ghana was er een vergadering in het paleis en u liep weg. U ging naar uw vriendin L.(...). I.(...) had alles geregeld voor uw vertrek uit het land. U hebt Ghana per vliegtuig verlaten op 12 september 2010 en op 13 september 2010 in België asiel gevraagd. U werd door de Federale Politie tegengehouden. U was in het bezit van een frauduleus bekomen Ghanees paspoort op naam van Georgina Addai (zie verslag Federale Politie PA/326/VVR en BN/6098/10 dd.13.09.2010).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van de mishandeling door uw man, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u vage verklaringen aflegt over uw huwelijk met N.(...) B.(...) Y.(...) A.(...), de chieft van Mampong. Zo is het merkwaardig dat u nergens in het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken of in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal de naam van uw man vermeldt. U verklaart pas voor het Commissariaat-generaal dat uw man N.(...) B.(...) Y.(...) A.(...) de chieft van Mampong is. Nochtans mag men verwachten dat een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u getrouwd bent met iemand, maar u er niet wil over spreken (zie gehoorverslag DVZ p.9), overtuigt niet. In uw geval mag men verwachten dat u al van in het begin de naam en functie van uw man zou hebben verklaard, omdat het de essentie van uw asielaanvraag betreft.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat uw man naar uw vader toekwam en uw vader akkoord ging met zijn huwelijksaanzoek (zie gehoor CGVS, p.5). U blijkt niet te weten wat uw vader met uw man besprak (zie gehoor CGVS, p.5). U verklaart geen idee te hebben waarom uw vader die man gekozen heeft (zie gehoor CGVS, p.6). Het is weinig aannemelijk dat uw vader u geen uitleg gaf over zijn keuze van uw toekomstige man. U beweert dat er geen feest of ceremonie was bij uw huwelijk (zie gehoor CGVS, p.6). U stelt dat u niet mag weten wat er werd geschonken of betaald en u verklaart geen geschenk te hebben gekregen van uw man (zie gehoor CGVS, p.6). Het is weinig aannemelijk dat een chieft – gezien zijn positie – zijn huwelijk onopgemerkt zou laten voorbijgaan, zonder ceremonie of feest. U stelt dat uw man de chieft is van Mampong, maar u blijkt niet te weten waar hij is geboren. U weet niet sinds wanneer hij de chieft is van Mampong (zie gehoor CGVS, p.5), noch weet u hoe hij de chieft werd (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaart niet te weten wat hij precies als chieft doet. U antwoordt kortweg dat hij voor de stad zorgt en u voegt toe dat u niet mag deelnemen aan

vergaderingen (zie gehoor CGVS, p.6). Het is weinig geloofwaardig dat u beweert drie jaren te hebben samengewoond met uw man en niets zou hebben opgevangen van zijn activiteiten als chieft.

Deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig aan, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring getrouwd te zijn geweest met N.(...) B.(...) Y.(...) A.(...), de chieft van Mampong.

Verder dient te worden opgemerkt dat, zelfs zou uw huwelijk geloofwaardig zijn, quod non, u geen ernstige poging ondernam om u aan het huwelijk en het leven met de chieft te onttrekken. U verklaart dat u twee jaar geleden voor enkele dagen wegliep naar uw vriendin Linda (zie gehoor CGVS, p.7). U kon er niet blijven en u keerde terug naar uw man. Dit gegeven relativeert de ernst van uw beweerde vrees. Uw verklaring dat u nergens naartoe kon en u met het geld dat u na het overlijden van uw vader kreeg geen eigen leven kon opbouwen (zie gehoor CGVS, p.7), overtuigt niet. U verklaart immers een bedrag van 3 miljoen cedi te hebben gekregen, waardoor u wel in staat was om bezoeken te brengen aan uw vriendin en een paspoort aan te schaffen. Het is bevreemdend dat u geen verder initiatief nam om hulp te zoeken of om weg te komen uit uw situatie. Men mag nochtans verwachten dat u alle mogelijke oplossingen of alternatieven zou overwogen en nagegaan hebben in al die jaren alvorens uw land van herkomst te ontvluchten en internationale bescherming te vragen.

Vervolgens kunt u niet aannemelijk maken dat u zich niet elders in Ghana zonder problemen zou kunnen vestigen. U verklaart dat u gedood zal worden bij een terugkeer naar Ghana (zie gehoor CGVS, p.8). U stelt dat de chieft vele vrienden heeft en u herkend en teruggebracht zal worden naar de chieft (zie gehoor CGVS, p.8). Uw verklaringen bevatten geen concrete, objectieve aanwijzingen dat u actueel en daadwerkelijk nog door de chieft wordt gezocht met het oog op vervolging. Uw verklaring dat u bij een terugkeer naar Ghana zal opgespoord worden en u zal worden teruggebracht naar N.(...) B.(...) Y.(...) A.(...) is slechts gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens waarvoor u geen concrete elementen aanbrengt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven. Met betrekking tot het gebruikte paspoort dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet overeenstemmen met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaart dat u zelf naar de immigratiedienst in Accra ging om er een paspoort aan te vragen en u de normale procedure volgde (zie gehoor CGVS, p.4 en p.9). U gaf hen de door I.(...) opgegeven naam van Georgina Addai, maar er werd wel een foto van u genomen (zie gehoor CGVS, p.4). Eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat Isaac u het paspoort van zijn vrouw gaf (zie gehoorverslag DVZ, p.14 punt 33). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze incoherentie, antwoordt u naar Accra te zijn gegaan om een paspoort te maken en u verklaart dat u niet zei wat in het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken staat (zie gehoor CGVS, p.8 en p.9), wat echter geen steun vindt in het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "het generaal principe van het voorzichtigheidswerk en een goede administratie, alsook deze volgens dewelke de administratieve autoriteit is gehouden te statueren door kennis te nemen van alle pertinente elementen in de zaak", onderneemt verzoekster een poging om de verschillende motieven omtrent de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire bescherming te weerleggen.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoekster uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt steunt dit besluit niet louter op de door de commissaris-generaal vastgestelde "essentiële verschillen" in verzoeksters verklaringen. De bestreden beslissing wordt immers gedragen door verscheidene motieven, dewelke allen steun vinden in het administratief dossier en overigens in het verzoekschrift niet op afdoende wijze worden weerlegd of ontkracht zoals blijkt uit wat volgt. In dit verband wijst de Raad er nog op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. De Raad stelt derhalve vast dat de bestreden beslissing is genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wel degelijk de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt is. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 1 oktober 2010 (CG nr. 1001304), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3. In zoverre verzoekster met de zinsnede *"Het generaal principe van het voorzichtigheidswerk en een goede administratie, alsook deze volgens dewelke de administratieve autoriteit is gehouden te statueren door kennis te nemen van alle pertinente elementen in de zaak"* de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bedoelt, wijst de Raad erop dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekster poneert dat de commissaris-generaal het verzuimt om het doktersattest, ter vaststelling van de slagen die zij door haar man zou hebben gekregen, in beschouwing te nemen, alsook dat hij het verzuimd heeft om een redelijke termijn te wachten alvorens een beslissing te nemen om haar toe te laten aan het dossier alle stukken te voegen die haar asielaanvraag ondersteunen, doch de Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster, die op 13 september 2010 een asielaanvraag indiende, tot nog toe geen enkel stuk/doktersattest indiende en ter terechtzitting een attest, gedagtekend 30 september 2010, voorlegt waaruit blijkt dat zij 3 littekens heeft die goed genezen zijn (minstens 2 jaar oud) van respectievelijk 2, 3 en 4 cm groot. In de mate dat verder wordt gesteld dat deze littekens afkomstig zijn van haar echtgenoot, wijst de Raad erop dat een medisch attest van een arts die littekens vaststelt opgemaakt wordt op basis van de verklaringen van de verzoekende partij, zodat dergelijk document enkel in aanmerking kan worden genomen als bewijs voor aangehaalde feiten in de mate dat coherente en geloofwaardige verklaringen worden afgelegd met betrekking tot deze voorgehouden feiten. Verder wordt in de nota van de verwerende partij terecht opgemerkt dat de commissaris-generaal geenszins verplicht is om op bijkomende stukken te wachten alvorens een beslissing te nemen indien hij van oordeel is over voldoende elementen te beschikken om een oordeel uit te spreken. Verzoekster licht niet toe welke andere pertinente elementen in de zaak niet in aanmerking zouden zijn genomen. Overigens dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal bijna een maand heeft gewacht alvorens een beslissing te nemen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat (i) er, gelet op haar vage verklaringen, geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaring getrouwd te zijn geweest met N.B.Y.A., zoals uitgebreid toegelicht, (ii) zelfs indien geloof zou worden gehecht aan haar huwelijk, quod non, zij geen ernstige poging ondernam om zich aan het huwelijk en haar man te onttrekken, (iii) zij niet aannemelijk kon maken dat zij zich niet elders in Ghana zonder problemen zou kunnen vestigen,

en (iv) zij niet in het bezit is van enig reis- en/of identiteitsdocument dat haar asielrelaas zou kunnen staven en zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar paspoort.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. Niettegenstaande verzoekster in de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor op het Commissariaat-generaal kort aangaf dat zij werd uitgehuwelijkt, zij geslagen werd door haar echtgenoot en zij bij terugkeer vreest vermoord te worden door hem, stelt de Raad vast dat verzoekster bij deze gelegenheid niet de minste toelichting wenste te geven over haar echtgenoot, nochtans de reden van haar vlucht uit Ghana. Verzoekster werd gevraagd naar de (voor)naam van haar echtgenoot, zijn geboortedatum, geboorteplaats, geboorteland, nationaliteit, woonplaats, en datum, plaats en land van verbintenis, doch beperkte zich tot het antwoord: *"Ik ben getrouwd met iemand maar ik wil er niet over spreken"* (interview DVZ, p. 9). Gelet op het feit dat de mishandelingen van haar echtgenoot, die bovendien de chieft van Mampong zou zijn, de reden is dat zij haar land van herkomst ontvluchtte, kan van verzoekster verwacht worden dat zij haar volle medewerking zou verlenen bij het invullen van bovenstaande vragen omtrent de identiteit van haar man. Verzoekster gaat er dienaangaande aan voorbij dat haar interview met de Dienst Vreemdelingenzaken vier dagen na haar aankomst in België in het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel plaatsvond zodat zij bezwaarlijk kan volhouden dat er sprake is van een *"manifest ontbreken aan waardering vanwege de tegenpartij"* omdat bij de beoordeling van haar verklaringen geen rekening werd gehouden met het feit dat zij nog steeds in de luchthaven was en dat ze nog onder de indruk was van haar eerste vliegreis en de weinig enthousiaste ontvangst die ze kreeg bij haar aankomst.

Voorts bleek verzoekster ook tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal niet bij machte om precieze verklaringen af te leggen met betrekking tot haar huwelijk met de chieft van Mampong, N. B.Y.A.. Zo kan zij geen toelichting verschaffen over de voorwaarden van haar "gedwongen huwelijk", terwijl zij verklaart dat zij pas na een maand instemde met het huwelijksaanzoek om haar vader te gehoorzamen en er derhalve kan vanuit gegaan worden dat zij het voorstel zou besproken hebben met haar vader. Zo kan er tevens vanuit gegaan worden dat zij meer concrete informatie zou weten te vertellen over haar echtgenoot vermits zij reeds drie jaar gehuwd was, terwijl dient vastgesteld te worden dat zij het antwoord schuldig blijft op de vragen waar haar echtgenoot geboren is, sinds wanneer hij de chieft is, hoe hij chieft werd en wat hij precies als chieft doet. Bijkomend zijn haar verklaringen omtrent haar echtgenoot incoherent. Zo stelt verzoeker *"Hij is Asanti, en half moslim. Hij is een chieft (...) Hij is een christen, maar hij is nu bezig met traditie. Hij is half moslim en nu zegt u dat hij christen is? Ja, hij besloot om geen moslim meer te zijn."* (gehoor CGVS, p. 5 en 6). Verzoekster betwist niet geen toelichting te kunnen geven over bovenstaande elementen doch ontkent slechts dat zij geacht wordt de redenen te kennen waarom haar vader N.B.Y.A. koos als echtgenoot en het bedrag van de bruidsschat. Met betrekking tot het gebrek aan geschenken en een feest, stelt verzoekster dat een notabel niet huwt bij de gemeente en een groot feest gereserveerd is voor de huwelijken die plaats vinden aan de gemeente, hetgeen slechts een loutere bewering is en geen afbreuk doet aan de motivering dat het weinig aannemelijk is dat een chieft, gezien zijn positie, zijn huwelijk onopgemerkt zou laten voorbijgaan, zonder ceremonie of feest, zelfs al zou het slechts een religieus en geen "huwelijk voor de gemeente" zijn.

Ofschoon verzoekster tijdens het gehoor inderdaad aangegeven had dat zij zich herinnerde dat ze "in maart en mei" naar de politie was gegaan om melding te doen van het huiselijk geweld (CGVS, gehoor p. 7-8), stelt de Raad vast dat zij hier geen begin van bewijs van voorlegt. Vermits verzoeker reeds geruime tijd van plan was om van haar echtgenoot te vluchten, kan redelijkerwijs aangenomen worden

dat zij, indien er effectief een klacht zou zijn ingediend bij de politie, daarvan enig begin van bewijs zou kunnen voorleggen.

In de mate dat enig geloof zou kunnen gehecht worden aan verzoeksters relaas - quod non - gaat zij er ook aan voorbij dat zij nergens heeft aangetoond, noch betwist, dat zij zich niet elders in Ghana zou kunnen vestigen en dat zij niet kan overtuigen dat zij, gelet op haar ontsnappingen naar haar vriendin L. en het geld dat zij na het overlijden van haar vader kreeg, geen eigen leven elders kon opbouwen.

Waar verzoekster nog stelt dat zij helemaal niet op haar gemak was om haar verklaringen omtrent de smokkelaar I. en het gebruikte paspoort van diens vrouw te doen, wetende dat haar verklaringen hem in de problemen zouden brengen bij de Belgische autoriteiten, wijst de Raad erop dat het indienen van een asielaanvraag op zich een uiting van vertrouwen in de nationale instanties is en dat van verzoekster dan ook verwacht wordt dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, inclusief de elementen met betrekking tot haar reisweg. De Raad stelt zich overigens ook vragen bij verzoeksters voorgehouden "ongemak" aangezien zij zich aanvankelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken klaarblijkelijk wel op haar gemak voelde bij het afleggen van bezwarende verklaringen over I.: *"De smokkelaar heet Isaac, hij is de man van Georgina (vals pp). Ik heb niets betaald. Hij woont in België & gaf mij het pp van zijn vrouw. Hij is mij komen ophalen in Ghana."* (DVZ, p. 14) en pas op het Commissariaat-generaal verklaarde zelf het paspoort te hebben geregeld en betaald (CGVS, gehoor p. 4). Overigens dient ook hier vastgesteld te worden dat verzoeksters verklaringen incoherent zijn vermits zij de ene keer voorhoudt dat de smokkelaar haar het paspoort van zijn vrouw gaf (DVZ, p. 14; *"Met welke documenten? I. bracht papieren"* CGVS, p. 4) terwijl ze anderzijds stelt het paspoort zelf te hebben geregeld (CGVS, p. 4 - 8) en ter terechtzitting opnieuw verklaart dat alle documenten door I. werden gegeven.

In zoverre verzoekster nog laat uitschijnen dat zij diende beschermd te worden door het Commissariaat-generaal omdat zij verklaringen heeft afgelegd waaruit blijkt dat zij het slachtoffer is van mensenhandel, en zij de Belgische autoriteiten zou kunnen helpen met details over deze mensenhandel, wijst de Raad erop dat ter terechtzitting, gevraagd naar enige toelichting hieromtrent, verzoekster niet verder komt dan de bewering dat zij een verklaring heeft afgelegd bij een ngo. Dat verzoekster slachtoffer zou zijn van mensenhandel blijkt in ieder geval niet uit het administratief dossier, noch uit haar verklaringen die hieromtrent summier en vaag zijn.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van haar asielrelaas beroept, met name dat zij door haar man slecht behandeld werd. Naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd echter reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is zodat zij zich niet kan baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In het administratief dossier zijn geen overige elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en zij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont zij aan dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS